

**MARTIN
SICHINGER**

**DUCHOVÉ
ŠUMAVY**

**PAŠERÁCKÉ DRAMA
Z ROKU 1946**

65. POLE

EDICE
TAH

SVAZEK 3

**MARTIN
SICHINGER**

**DUCHOVÉ
ŠUMAVY**

**PAŠERÁCKÉ DRAMA
Z ROKU 1946**

65. POLE

© Martin Sichinger, 2012

© 65. pole, 2012

ISBN 978-80-87506-21-9

*Tato kniha je věnována panu Františku Kadochovi
k jeho osmdesátým narozeninám – za stovky
příběhů, které přinesl z hor.*

DÍL PRVNÍ

INFILTRACE

LORENZOVA MAŠINA

Steiner vešel na služebnu. Na sobě měl tmavý kabát, na jehož rukáv se ani nenamáhal natáhnout pásku s písmenem N. Do odsunu nemusel, sklárny ho na seznam specialistů napsaly hned první den.

Obvykle by pozdravil Grüß Gott, dnes jen něco zahuhlal a postavil na Honzův stůl kovovou bedýnku s dvěma kotouči, čtyřmi plochými tlačítky a nápisem *Lorenz*.

„Co to je?“ zeptal se Honza.

„Drátofon. Nemlich to samý co magnetofon, akorát se zvuk nahrává na drát.“

„Funguje?“

„Jasně, že funguje! Je to německá mašina, žádnej americkej drek!“

„Proč mi to nesete až dneska? Náhravací technika se měla odevzdávat minulej měsíc!“

Steiner nestačil odpovědět. Z ulice se ozval zvuk motoru a z tmavého volkswagenu, který partyzáni v Prachaticích zabavili Němcům, vystupoval v nové uniformě SNB Honzův přímý nadřízený, Pšenička.

Honzu napadlo, že se Steinera musí zbavit. Sáh po dalekohledu a vyhlédl z okna.

Vysoko nad lesem se vznášela poštolka.

„Je tam,“ pronesl tajemně.

„Co máš v merku?“ divil se Steiner.

„Poštolku. A viděl jsem jí už včera.“

„Já taky.“

„To rád slyším, že jste jí taky viděl.“

„Proč?“

„Protože mi přinesete dalekohled. Ten jste měl už taky odevzdat.“

„Honzo, ale já...“

„Seberte se a jděte. Do večera ho tady chci mít.“

Steiner něco německy zamumlal a vydal se ke dveřím.

Honza odložil dalekohled.

Tenhle trik na skopčáky vždycky zabral.

Pšenička se uvelebil na židli proti Honzovi. Nová zelená uniforma SNB s tmavě červenými nárameníky se šila podle stříhu anglických battledresů a nosila se k ní černá kravata. Látkový pásek všichni proklínali – starý kožený, na který se dalo zavěsit poudro s pistolí, byl stokrát lepší.

„Dáte si kafe?“

„Máš kafe? Zabavený pašerákům?“

„To zrovna ne, ale kafe mám.“ Honza přelil vodu z vědra do konvice a postavil ji na kamna.

„Jak jde odsun?“

„Dneska poslední várka, a máme němčoury z krku. Totálně rezignovali, všichni chtěj do odsunu, maj strach, že ten jarní bude směřovat do ruský zóny, vážně to vodsejpá.“

„Jenže s pašerákama jsi vůbec nepohnul. Tohle přišlo z Prahy.“ Podal mu složený papír. „Někdo to poslal k nám, na ústředí národních socialistů.“

Věc: Inkompetence strážmistra Jana Firmana

Přestože je synem slavného finance Jana Firmana, který dokázal před válkou pochyvat bandu pašeráků a zničit černou dílnu výrobců sacharinu, je jeho syn Jan tak neschopný, že si pašeráci z Vimperka udělali hotový ráj.

Pašeráci Kilián Nowotný, Herbert Kranz a Johann Ascherl přenášejí rodinné dokumenty, směnky, dlužní úpisy, poslední vůle a historické dokumenty. Jejich posledním velkým úlovkem je středověká kronika města.

Je s podivem, že v tak mladém věku může Jan Firman zastávat funkci strážmistra.

A připomínám, že jde o člověka, který nebojoval proti nacismu, ale během totálního nasazení v Německu podával obdivuhodné pracovní výkony.

Dopis byl psán na stroji a byl samozřejmě bez podpisu.

„Poslal to Vlasák, minulej měsíc jsem ho vyhodil. Myslí si, jak je chytřej, pitomec...“

„Copak se těch pašeráků nemůžeš zbavit?“

„Jak? Každý má svůj úsek hranice, o kterým ví všechno. Po válce odešli do Bavorska, ale šumavský lesy jsou jejich obživa. Ty nikdy ze Šumavy neodejdou.“

„Honzo, lidi na ministerstvu musí vidět, že je hranice neprostupná a města v pohraničí chráněný, jinak Šumavu nikdy neosídlíme! Musíš jednoho z nich chytit!“

„Dneska k ránu jsem chytil Kurta Plicku.“

„Plicka je ti nanic, toho nikdo v Praze nezná.“

Kdepak, Pšenička nepřijel, aby ho chválil. Ti nahore přijedou vždycky jen proto, aby se zeptali, jak je možné, že jste nějakou věc nechali zajít moc daleko.

„Přivez jsem ti posilu.“

„Doufám, že to není Slovák.“ Honza se bál dalšího militantního katolíka, který bude vykládat, že za Tisa nebylo všechno špatný, a že my tady v Čechách nedokážem bez Pána Boha ani nabít pistoli, aniž bysme si přitom neustřelili půlku hlavy.

„Jen klid, toho kluka znáš, je odsud. Oskar Hirsch.“

„Oskar? Ten měl prej na severu úžasný výsledky.“

„Pár věcí mu vyšlo.“

„Kde je?“

„Šel se najíst.“ Pšenička si poposedl, a v tu chvíli spatřil drátofon. „To je konečně úlovek! No vidíš! Tyhle krámy shání ministerstvo vnitra po celý republice.“

„Proč?“

„Na výsledky a odposlechy.“

„To se budou používat mašiny, který jsme zabavili odsunutejm Němcům?“

„To si piš, že jo. Kde bysme je taky vzali? Přece si je estébé nebude vyrábět sama? Zrovna tyhle udělátko od Lorenze jsou slušný. Seberou se Němcům, a je to.“ Povzbudivě se na Honzu usmál. „Kde jsem to přestal?“

„Mluvil jste o Oskarovi.“

„Potřebuju, abys ho dostal nahoru k pohraničním praporům SNB.“

„Jak?“

„Něco vymyslíte.“

„Proč ho tam máme dostat?“

„Protože komunisti z vojenský rozvědky chtějí do Bavorska dostat český agenty. Pod Reicinem si za státní prachy budují vlastní zpravodajskou službu, a ta se k tomu chystá pohraniční prapory využít. Jediná šance, jak tomu zabránit, je přinést důkaz o tom, co prapory SNB vyvádějí. Financům zatápně, civily pronásledují až za hranici. Musíme mezi ně dostat aspoň jednoho člověka.“

Takže mám nahoru infiltrovat svého spolužáka, pomyslel si Honza udiveně. Neměl nejmenší představu, jak to udělá.

„Dávej na Oskara pozor. Hlavně pomalu a vopatrně. Na něco přijdete. Když tak se porad s tátou, ten zná hranici jak své boty.“

Honza se vzmohl jen na to, že přikývl a dopil kafe.

RUPERTŮV ODKAZ

Oskar vypadal starší, než si ho Honza pamatoval. Přes uniformu měl navlečený maskovací přehoz tarn-schlupjacke, který za války používaly Waffen-SS a který se po válce často nosil.

Jako kluci spolu chodívali sáňkovat na louky za hřbitovem. Patřivali každý do jiné party, ale jedno odpoledne u hřbitova se dali do řeči o tom, co dělají tátové.

Mohli bysme se na hranici kouknout sami.

Bylo jim dvanáct, došli po svých až k Černé hoře nad Kvildou, k bílomodrým bavorským pohraničním sloupům, a cítili se jako králové hranice. Cestou zpátky si v lese rozdělali oheň a uvařili čaj z jehličí. Když se před nimi v zasněžené krajině objevila světlá Vimperka, Hirsch povídá: *Víš, že píšu knížku?*

Jo? A o čem?

O pokladu v tajný chodbě hluboko pod městem, kterej najdou dva kluci.

Ty jo! Dáš mi jí přečíst?

Možná, až jí dopíšu.

Ale nikdy jí Honzovi neukázal. Možná ji ani nedopsal. Nebo přijel, aby ji dodělal teď.

„Kde budeš bydlet?“ zeptal se Honza.

„Pořád přemejšlím, že se mrknu na byt, co nám zabrali Němci.“

„Tam radši nechod.“

„Tys tam byl?“

Honza přikývl. „Po válce jsem byty kontroloval všechny. Vypadá to jako u nás, když jsme se vrátili z protektorátu – trouba prasklá, nábytek rozkradený a zdi tak začouzený, jako by si skopčáci rozdělávali oheň přímo v obejváku a posílali do reichu signály, jak jsou tady spokojený. Můžeš se ubytovat ve Hvězdě, než seženem něco slušného.“

„Tak já budu doma spát v hotelu,“ zasmál se Hirsch. Pak sáhl do kapsy a podal Honzovi svoje dokumenty. „Bude lepší, když budeš mít moje papíry v pořádku. Do sboru přicházej lidi odevšad, co?“

„Já už zažil Slováka, co tvrdil, že lítal v Anglii, a pak se ukázalo, že sloužil ve wehrmachtu a podílel se na vyhlazení Lidic. Potom tu byl kluk z Liberce, co utíkal před dětma – sháněly ho tu už tři dcery a na cestě vlakem byla i čtvrtá.“

„Ještě mám tohle.“ Hirsch vytáhl na stůl německou pistoli P-38. „Abysme to nějak zkompletovali.“

„Tu si zatím nech.“

Hirsch schoval pistoli. „Prej jsi byl za války nasažený v říši.“

„Jo, v Mnichově. K podmořskejm kabelům se letovaly kovový plátky, takový růžice, pájelo se to do cínu.“

„I za náletů?“

„Jo. Loni v květnu jsem si dal žádost k finanční strážci, ale převedeli mě k četníkům.“

„Pšenička ti asi řekl, co nás čeká.“

„Jo.“

„Mohli bysme to udělat přes německý pašeráky.“

„Jak to myslíš?“

„Až si nějakej z nich přijde do města vyzvednout paš, můžem ho honit tak nešikovně, že padne do rukou nějakýho pohraničnicka, co si tady chce udělat jméno.“

„To není špatnej nápad, má jen jednu slabinu.“

„Jakou?“

„Žádněj pašerák sem už nepřijde.“

„Proč ne?“

„Není pro co.“

„Ale je, všude po republice se pašeráci vracej pro všechno, co Němci na poslední chvíli schovali po barákách nebo zakopali na zahradě, a mají úplný žně.“

„Jenže tady jsme všechno zajistili. Továrníci a boháči odešli s Američanama loni na jaře, majetek jim kompletovaly a odvážely americký jednotky. A nic tu nenechaly, tím jsem si jistej. Navíc jsem dneska ráno chytnul Kurta Plicku.“

„Dostals ho na udání?“

„Jo. Šel pro paš do bytu po Rupertu Steinbrenerovi.“

„To byl syn majitele tiskárny, co padl v Bělorusku, co? Páni! Pro co Plicka šel? To musel bejt úlovek!“

Honza sáhl do kapsy a podal Oskarovi obálku s razítkem *Tiskárny Johann Steinbrener, Vimperk.*

„Nech mě hádat... Prachy? Dolary?“

„Ne.“

„Tak dlužní úpis? Nebo směnka?“

„Kdepak.“

„Šeková knížka?“

„Taky vedle.“

„Tak poslední vůle? Nebo patenty, co si před válkou podávali tiskaři a skláři?“

„Samá voda.“

Hirsch otevřel obálku.

Vánoce 1943, 40 km od Minsku

*Můžete za mne svíci zapálit,
ať ve tmě tmoucí Bůh dá světlu tomu
sílu sdělit, aby se nebáli,
kdo bloudí nocí. Navrátí se domů.*

*Můžete za mne svíci zapálit,
ať utěší vás v tomto těžkém čase
Pán, abyste vše dobře přestáli
a prošli tmou, než shledáme se zase.*

„To je hnus!“ vztekal se Hirsch. „Rok po válce se pašeráci vypravují přes hranice, aby nosili básně o tom, jak náckové bojovali na východní frontě?!“

„Jo, a to dokazuje, že tu žádný poklady nejsou.“

„Musíme to s tou infiltrací vymyslet jinak.“

„Nejspíš jo.“ Honzu napadlo, že vůbec nechce mluvit o infiltraci. Nějakou oklikou se toužil dostat k tomu, jaké to bylo, když bývali kluci. Jenže mu scházelo kouzelné slovo, kterým by se do těch dní dokázal vrátit.

Najednou si vzpomněl, jak jednou hajnému v Kláš-

terci ukradli bramborovou kořalku. Svezl je na voze, měl jich pár pohozených na seně a oni mu jednu šlohlí.

Chutná to jak holubí chcanky, prohlásil Oskar, když se napil na skále nad Volyňkou.

Holubí chcanky, to je heslo, které jsme používali, když se nám něco nezdálo.

Jenže jak by nám pomohlo teď?

A pak ho něco přece jen napadlo. Nebyly to *holubí chcanky*, ale taky to neznělo špatně:

„Nechceš se mrknout, jak lifrujem Němce?“

„Jasně že chci,“ přikývl Hirsch.

Zdvihli se od psacího stolu.

Zástup byl rozdělen do dvaceti řad po třiceti lidech. Každá řada představovala jeden vagón. Obvykle odjíždělo dvacet vagónů, na břehu Volyňky čekalo pod Honzou asi šest set lidí. Stáli mlčky, otupěle, jako drolící se hliněná armáda.

Už nebudou vyřvávat, že Vimperk patří Němcům. Už nebudou tleskat, zpívat a zářit nadšením, jako když v září 1938, těsně potom, co máma umřela a Honza s tátou museli odejít, vtáhla do města *zele-ná armáda*. Ty zarostlé, povykující výrostky s klacky a zbraněmi na vozech tažených koňmi vítali místní Němci s nadšením, jako by se tu zjevil čtrnáctiletý Hitler, pubertální pacholek z lesů nad městem a přišel jim zvěstovat, že jejich město bude zase německé a Češi odtáhnou a stanou se protektorátními otroky.

Tihle všichni tleskali a provolávali slávu.

Berta stála na konci řady vpravo, drobná šedivá žena, která jim zničila byt a rozprodala všechno, co schovali – i všechny máminy kresby, všechno její krásné sklo.

„Honzo?“ ozval se Steinhausl.

Honza se otočil od okna.

Steinhausl byl padesátiletý chlap s hranatým obličejem a postavou řezníka. Měl tak velké ruce, že když se opřel o stůl, hrozilo nebezpečí, že všechno, co na něm leží, sletí na podlahu. A bylo toho hodně, Steinhauslův stůl byl zavalený vkladními knížkami, cennými papíry a dokumenty. Všude po místnosti stály muniční bedny, které původně sloužily wehrmachtu k dopravě ručních granátů, a teď byly až po okraj nacpané radioaparáty, dalekohledy, psacími stroji, ale i umělými sladidly, nitěmi, cigaretovými papírky, gumami na prádlo, hřebeny a jehlami do šicích strojů. V kovové bedně s nápisem *US Army* leželo šest pistolí, dva samopaly a čtyři granáty. O zeď se opíraly dvě mannlichovky a pár vzduchovek.

„Berta se zapsala jako specialistka,“ oznámil mu Steinhausl.

„Cože?“

„Jo, aby nemusela do odsunu, uvedla se jako návrhářka skla.“

„Vy jste jí vyškrtl?“

„Někdo to udělal už přede mnou.“

„Kdo?“

„Nevím, nestíhám to všechno zjišťovat, mám fofr a bojím se, že mi ty seznamy Američani omlátěj o hlavu.“

Steinhausl přeháněl, protože si vedl výborně. Organizaci odkoukal od Američanů a za odsun dostal okresní výbor pochvalu, takže si to Steinhausl posichroval na všech stranách – komunistům v Prachaticích se líbilo, že Němce lifruje raz dva, a Američani měli rádi pořádek.

Základní jednotkou odsunu byla rodina, která se musela zkompletovat. Neúplné rodiny by Američani nepřijali, báli se, že jim v jejich zóně zůstanou deseti-síce žen, které nedokážou uživit své děti.

„Starej Kraus neuvedl, že je elektrikář, vydával se za svýho bráchu, co dělal na pile, a já ho málem odsunul. Mezitím národní správce zjistil, že má ve sklárnách jedinýho elektrikáře, kterej je věčně namol, přihnal se a Krause vyreklamoval. Kraus řval, že vykope granáty a vyhodí sklárnu do vzduchu.“

„Voni nechtěj zůstat?“ divil se Hirsch.

„Ne, specialisti musej zůstat, i když nás na kole-nou prosí, abysme je zařadili do odsunu.“

„Tohle je poslední transport ze Šumavy?“

Steinhausl přikývl. „Pak přijedou Rumuni a bude se otevírat pomocná škola. Aspoň do ní nacpem děti německejch specialistů.“

„Mluví česky?“

„Ani slovo. A doučování němčiny je zakázaný, to musíte kontrolovat.“

„Kolujou nějaký fámy?“

„Mezi Slováky se šušká, že je vláda vyzvala k návratu na Slovensko. Jen co se zbavíme Němců, vyhlásí si Slováci samostatnost, a my všechny, co zůstanou, nacpem do sběrnejch táborů po Němcích.“

„Jako že si na skopčákách trénujem vodsun Slováků?“

„Jo.“

„To je dobrý.“

„A pak je tu fáma, co už není fáma.“

„Jaká?“ zeptal se Honza.

„Příští tejden dorazí cikáni.“

„Kam?“

„Do baráků, co pro svý dělníky postavil Steinbrenner.“

A je to tady, pomyslel si Honza. Šeptalo se o tom celé měsíce, a najednou to byla pravda – místo Němců dostanem cikány.

„Takže se zničí Steinbrennerovo dělnický baráky?“

„Jo. Za á je postavil německej továrník a za bé tudy vede silnice na Pasov, jediná cesta z vnitrozemí na západ. Nejspíš jí zavřou.“

„Jak by jí chtěli zavřít?“

„Gottwald napsal dopis ministrowi vnitra o uzavření celý Šumavy.“

Honza tázavě pohlédl na Hirsche, protože mu vrtalo hlavou, jak by mohl Gottwald zavřít Šumavu, jenže Hirsch se sehnul k bedně a vytáhl foťák, který Němci ukradli Pohlovi, židovskému majiteli místního fotoateliéru.

„Na tenhle foťák jsme se chodili koukat jako kluci, stál za výlohou, pamatuješ?“

„Jo.“

„A tady je ten, kterým nás fotil ve škole!“ Z krabice vytáhl přístroj a obracel ho v ruce. „To je vážně divný, zabavovat foťák, kterým nás fotil na školní fotku.“

Ale stejně si ho nechám.“ Hirsch ho strčil do kapsy a Honza se otočil k oknu.

Berta se posunula v řadě, sundala šátek a vytáhlý voják jí na hlavu nasypal bílý prášek. *Měli by odšívovat vás*, řekl při prvním odsunu starý Fürst, ale nikdo mu nerozuměl. Koneckonců, odšívování byla jen záminka, aby vojáci z místních posádek mohli vydělat na šmelině s DDT.

Drobné bílé tečky pokryly nakrátko ostříhané šedivé vlasy. Berta zatřepala hlavou a natáhla si šátek zpátky.

V tom okamžiku ho poznal.

Byl to mámin šátek.

Stál bez hnutí u okna a přál si vidět, jak Berta odevzdává to, na co byli všichni Němci tak hrdí, svou *Sparbuch* – vkladní knížku.

Zástup se pohnul a Berta s ním. Nikdo jí už nic nenamlouvá, jako se to dělávalo při prvních odsunech, které se maskovaly jako pomoc při sklizni na Ukrajině.

Za chvíli se vydá na nádraží a na Černém Kříži opustí tuhle zem. Z Pasova vyrazí do Heidelbergu, Řezna nebo Augsburgu. Napakuje se do tábora UNRRA, mezi miliony uprchlíků, bude žít z balíčků Spojenců a Skandinávců a Červený kříž jí pomůže najít práci kuchařky v nějaké vesnické škole, kde bude tvrdit, že s nacismem neměla nic společného, nikdy nikomu neublížila a nikdy nevěděla o ničem, co se dělo.

Chtěl bych ji vidět v dobytčáku. Chtěl bych vidět, jak s ní vlak přejíždí hranici.

Teprve potom snad budu mít klid.

REICINOVA POKLADNA

Táta otevřel dveře a odšoural se do kuchyně, zatímco se Honza sehnul, aby si zul boty. Ramenem zavadil o skříň, ze které vypadla mannlichovka. Táta ji vyfasoval v roce 1922, byla to válečná výroba ze zbrojovky v Brně, a už když ji táta dostal, byla pěkně otlučená. *Ale nemysli si, tendle kvér není špatnej*, říkával. Právě s ní bránil před válkou hranici na Bučině proti ordnerům.

Po Mnichovu ho přeložili do protektorátu ke Starým Prachaticím, kde hlídal protektorátní hranici a kontroloval, jestli babky nenosej o dvě vajíčka víc, než nařizoval Heydrich. Po válce se vrátil do Vimperka, ale místo na hranici ho poslali do důchodu, jako většina finančáků měl těžké revma a v padesáti byl pro službu odepsaný.

Na stole ležel rendlík, ve kterém si táta dělal míchaná vajíčka. Plotna byla spálená a ušpiněná. Na polici stála ošatka s žitným chlebem, s tím dobrým chlebem, který mívali před válkou, ale neměl nic společného.

„Co je novýho?“ zeptal se Honzy.

„Mám posilu – mladýho Hirsche.“

„Je moc vysokej, toho ti hned vodbouchnou.“

Táta měl rád malé chlapy. Před lety ukazoval Hon-

zovi fotku financů z Českých Žlebů a všichni na ní byli malí, sotva metr pětadesát.

Tohle je jednotka, jaká má být – samí drobní šikovní kluci. A tady je Pešek, ten je z nich nejmenší a nejlepší.

Pešek byl nejslavnější financ Šumavy. Jednou sám za noci zastavil pět pašeráků s vozem soli a donutil je jet rovnou na stanici. Když ho pašeráci uviděli na stanici ve světle, do jednoho vykládali, že kdyby věděli, že je vede takovej prcek, ještě v lese by s ním zatočili.

„Kubiš s Gabčíkem taky nebyli obři, a co dokázali!“

„Jo, jasně, tati.“

„Dáš si čaj?“

„Dám.“

Táta nalil Honzovi čaj.

„Stavil se tu Pšenička. Prej tě hledal na stanici.“

„Šli jsme se kouknout na odsun.“

„Viděl jsi Bertu, jak táhne?“

„Jo.“

Táta se odmlčel, zavřel oči, něco si mumlal sám pro sebe a Honza uslyšel jen slovo Berta.

„Nemůžeš tu zatracenou Němku pustit z hlavy?“

„Neříkal jsem Berta.“

„Ne? A co jsi říkal?“

„Beran.“

„A co s Beranem?“

„Beran, to byl ministr!“ povzdychl si táta. „Celý finanční strážník chtěl nakoupit čezety.“

„Všichni věděli, že má rád Strakonice a nechce, aby fabrika zkrachovala.“

„Ba ne, kamaráde, Beran to s náma jako jedinej myslel dobře. Tomu ty nemůžeš rozumět.“

Honza pokrčil rameny. Berana si moc nepamatoval, ale přišel mu jako dobrý duch, který chtěl pro tátu kdysi něco udělat.

Táta seděl v křesle se zavřenýma očima a nejspíš myslel na návrhy, které ministr Beran předkládal v parlamentu.

„Co mi chtěl Pšenička?“

„Varovat tě.“

„Před čím?“

„Chystá se sem trofejní oddíl.“

Honza byl tak unavený, že i kdyby mu táta řekl, že se do Vimperka chystá na návštěvu prezident Beneš, nic by to neznamenal. Mraky za oknem se podobaly polštářům, ale nepluly k jeho hlavě, říjnový vítr je odháněl na východ.

„Jakej oddíl?“

„Na severu loni zřídili speciální skupinu OBZ. Velel jí kapitán Dovara a byla podřízená Reicinovi, náměstkoví ministra vnitra. Patřili k ní gauneři, který hned poslali k soudu. Podporučík Smetana, kupříkladu, zabil kolem osmdesáti Němců, jen tak.“

„Hm.“

„Stejně to prosáklo a letos na jaře jí poslanci zrušili. Pak byl chvilku klid, ale hned po volbách založil Reicin zvláštní trofejní oddíl. Velitelem je kapitán Kilián.“

„Kilián? To si děláš legraci?! Jmenuje se jako náš král hranice!?“

„Jo, jmenuje... Štábní kapitán Ladislav Kilián. Roz-

kazy dostává jen od Reicina. Jsou tajný a díky nim Kilián získává z pohraničí šperky, vzácný dokumenty, obrazy, peníze, který Němci při odsunu zakopali...“

„Co s nima dělaj?“

„Všechno, co Kilián najde v pohraničí, vozí do Reicinovy kanceláře na generálním štábu na Vítězným náměstí nebo do Reicinovy vily v Bubenči. Jsou to věci za desítky milionů korun. Pamatuješ si, jak Beneš tvrdil, že konfiskace majetku Němců bude sloužit k odškodnění Židů a obnově země po válce? Jenže skončí u Reicina v pokladně. A teď se Kilián chystá sem.“

„Do Vimperka?“

„Jo. Máme tady něco cennýho – ve městě nebo někde poblíž.“

„Jenže tady nic není,“ vydechl Honza.

„Ne? A co fabrika na Františkově?“

Ve Františkově byla podzemní továrna na messerschmitty, kterou na přímý Hitlerův rozkaz přestěhovali z Mnichova a Straubingu na Šumavu. Údolí Františkova, sevřené ze všech stran hustými smrkovými lesy, bylo posledním místem, u něhož nacisté doufali, že je kryto před spojeneckými letadly.

„Tati, Františkov je pohádka pro děti. Montovali tam kabiny do stíhaček, nic víc, kolik fám jsme tu už měli...“ Honza byl na Františkově snad už stokrát. Jednou tam hledal stůl, na kterém se podepisovala mnichovská dohoda. Na vlastní oči ho vidělo sedm Vimperáků, kteří tvrdili, že je prosáklý krví a potažený kůží zavražděných Čechů. Nakonec se ukázalo, že

to byl stůl z hospody v Lipce a ležela na něm stažená srnka, kterou chytili pytláci.

„No, jak myslíš. Pšenička ti tu nechal tohle, nechtěl to tahat na stanici. Máš si to přečíst.“

Táta vytáhl složený papír a podal ho Honzovi.

KVALIFIKAČNÍ LISTINA

Ladislav Kilián se narodil v Praze v listopadu 1922, takže byl o půl roku mladší než Honza. Jenže na rozdíl od Honzy už v roce 1942 bojoval u Buzuluku, kde mu střela dum-dum zasáhla levé předloktí.

Dvakrát obdržel československý válečný kříž, medaile za chrabrost a ruské vyznamenání za odvalu.

A hodnocení, která získal, byla nejlepší, jaká kdy Honza viděl.

Logické uvažování přesné. Společenské vystupování vynikající.

Součástí dokumentů byl taktéž:

ZÁZNAM O PŘEZKOUŠENÍ POVŠECHNÉ TĚLESNÉ ZDATNOSTI

Hned první disciplínou byl *Pochod*.

„Patnáct kiláků za hodinu a tři čtvrtě?! To je šéf trofejního oddílu?“

„Jo.“

„Pracuje pod Reicinem a chystá se do Vimperka?“

Táta zachmuřeně přikývnul.

Běh na tři kilometry zvládl štábní kapitán Ladislav Kilián za devět minut padesát jedna vteřin a dostal maximum padesáti bodů.

Jediné, za co si připsal jen dvacet bodů, byl granát.

„To háže s tím prostřeleným předloktím?“

„Ne, prostřelený předloktí má na levý ruce, je pravák, takže si nemusíš dělat naděje, že by včas nevytáhl pistoli.“

„Nemůžou bejt ty výsledky zfalšovaný?“

„Že by někdo falšoval výsledky v kvalifikační listině, o tom jsem teda neslyšel.“

„Co tady může hledat?“

„To se nedozvíš, dokud ti to neukradne.“

„Co mám dělat?“

„Nic. Neprozrad, co o něm víš, sleduj ho a přitom se snaž chytit nějakýho krále hranice.“

„To je fakt,“ uklidnil se Honza. „Nowotnýho, Ascherla ani Kranze ten náš slavnej Kilián nechytne. Co o nich může vědět?“

„Nic.“ Táta vstal a poklepal Honzu po zádech. „Pašeráci ho zajímat nebudou. Ale ty si musíš vylepšit reputaci.“

„Co s tím papírem mám dělat?“

„Radši ho spal.“

Honza otevřel dvířka od kamen a hodil papír dovnitř. Dvířka nechal otevřená a sledoval, jak *Kvalifikační listina* hoří.

Táta má pravdu. Jestli je tu něco cenného, budou o tom jako první vědět naši slavní pašeráci.

Nowotný, Ascherl, Kranz.

Třeste se, králové hranice!

ĎÁBLOVA VODA

„Vy jste Ascherlová?“ zeptala se úřednice.

Dorla přikývla.

„Máte nějaké dokumenty?“

Dorla jí podala pas.

V kanceláři ještě pořád visel pach těch, kteří tu seděli před ní. A nebyl to pach místních, kteří byli cítit kravami a smolou, ale uprchlíků, kteří smrděli potem a špínou.

„Jinou fotku nemáte?“

Dorla zavrtěla hlavou.

„Jste z Kaltenbachu, že ano?“

Dorla přikývla. Věděla, že fotky z Kaltenbachu pozná každý.

Dělával je starý Schweigl, který si před válkou na Kaltenbachu pořídil první fotografický aparát a založil si živnost, o které nikdo předtím neslyšel – průkazní fotograf.

Focení probíhalo tak, že Schweigl posílal jednoho pod druhým ke zdi v kuchyni, aniž mu došlo, že jim nad hlavou visí nádobí. Na temeni hlav pak lidem trůnily lžíce, hrnky, dokonce i kafemlejnky.

Finančáci pak při kontrolách věděli svoje:

Kamaráde, ten průkaz je padělanej!

Jak nemáš na hlavě kafemlejnek, nejseš z Kaltenbachu!

Úřednice se na něco zeptala, ale Dorla jí nerozuměla, protože si ještě nezvykla na místní nářečí. Každé údolí Šumavy mělo vlastní dialekt a vlastní slova. Třeba řepě se na Kaltenbachu říkalo *Dorsche*, což všude jinde znamenalo tuřín. Odsud měli kaltenbachští přezdívku *Dorschteref* – řepohrab.

„Ptala jsem se, jestli žijete jen s otcem.“

„Ano. Oba mí bratři padli předloni v dubnu.“

„Máte v Bavorsku nějaké příbuzné?“

„Už ne.“

Ještě před měsícem psala její sestra Anna, že možná dostane práci. A před dvěma dny se dozvěděli, že zemřela na tyfus.

„Odešli jste sami?“

„Ano. Letos v červnu.“

„Takže žádný dokument z české strany o odsunu nemáte?“

„Ne.“

„Bydleli jste v Kaltenbachu?“

„Ano.“

„Dokončila jste nějaký kurz?“

„Ne.“

Na to, aby si udělala kurz zdravotní sestry, by musela dojíždět do Waldkirchenu, a tam by všichni poznali, že je česká Němka.

„Na poště ve Freyungu se uvolnilo místo. Hlásí se osm uchazeček. Mluví se o jízdním kole, ale podle všeho na něj nejsou peníze.“

Tohle byla dobrá zpráva. Bez kola to ostatní nejspíš vzdají. Kolo mělo nesmírnou hodnotu, protože odsunutí Němci museli kola nechat v Čechách.

„Znáte samoty nahoře nad Finsterau?“

Přikývla. Heinrich ji bral s sebou, když před válkou pašoval do Čech cukerin.

„Tohle podepište a sem napište vaši adresu.“

Dorla nejspíš sáhla po tužce. S otcem měli od starého Nigla slíbenou hájenku, ale přespávali v seníku v lese, protože Nigl v hájence nechával uprchlíky. Chtěl vydělat, dokud to šlo.

Sevěřela tužku a napsala: *Julian Nigl, hájenka Wistlberg, Frankhof 2, Finsterau, pošta Freyung, Bavorsko.*

V ulici k náměstí se objevil proud uprchlíků, Dorla sklonila hlavu a vrazila do ženy, která nesla v košíku čerstvě nasbírané houby. Určitě byla místní, tvářila se znechuceně: *Co tu všichni chcete?! Vždyť ani nejste Němci!*

Pro ni, pomyslela si Dorla, jsem odpad, který navěky zničí charakter čisté rasy. Jsem česká Němka, musím se schovávat v lesích, jinak si o mně budou místní notovat píseň, kterou znali starousedlíci v celém Bavorsku:

*Schick sie zurück in der Tschechoslowakei,
Herrgott, mach uns von dem Gesindel frei.*

Jsem *Gesindel*, pomyslela si znovu. Jakmile zástup uprchlíků zmizel, vrátila se na náměstí.